

เจ้าสาว ลายเสือ

ชลาลัย

เจ้าสาวลายเสือ

โดย ชลาลัย

ราคา 320 บาท

ลำดับที่ 257

ISBN 978-616-00-1906-9

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2558

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ Sugar Beat : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพนกนก พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอมรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวัติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคณา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : ธัญภาวีย์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์บน
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำสำนักพิมพ์

สิ่งที่คนเราปรารถนาอย่างยิ่งก็คือ ‘ความสุข’ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสุขในรักหรือทรัพย์สินเงินทอง แต่ถ้าไม่รู้จักรักพอ วันหนึ่งเราอาจต้องสูญเสียทุกอย่างไป ดังนั้นเราจึงควรรู้จักประมาณตนในทุกสิ่ง ไม่หลงไหลในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนขาดสติยั้งคิด และก่อให้เกิดผลร้ายตามมา

เวลาที่มีความรัก เราก็มุ่งหวังจะให้คนรักอยู่เคียงข้างตนตลอดไป แต่ลึมนึกไปว่า ความรักไม่ได้เกิดจากปัจจัยเพียงอย่างเดียว สำหรับบางคนนอกจากรักด้วยหัวใจแล้ว ยังต้องการสิ่งเสริมความรักนอกร่างกายอีกด้วย เช่น ทรัพย์สินเงินทองและความสะดวกสบายต่างๆ แต่คนที่รักด้วยเหตุผลเคลือบแฝงมักปกครองความรักไปไม่ตลอดรอดฝั่ง เพราะแรงขับเคลื่อนไหวนอกร่างกายคอยแต่จะเพิ่มพูนความละโมภโลภมากให้แก่เรา

รักที่ก่อเกิดจาก ‘หัวใจ’ และความเข้าใจลึกซึ้ง คอยเป็นกำลังใจให้กันในยามที่อีกฝ่ายล้ม ร่วมกันต่อสู้แก้ไขปัญหาต่างๆ ให้ผ่านพ้นด้วยดี จะเป็นความผูกพันและสายใยเชื่อมโยงใจได้ยาวนานกว่ารักด้วยสิ่งที่เปลี่ยนแปลงนอกร่างกายของแต่ละคน

สำนักพิมพ์ Sugar Beat

“นอนตื่นเป็นจระเข้ขวางคลองที่ได้ยวยายคนนี้”

ชายหนุ่มเพิ่มพำก่อนลุกขึ้นหยิบผ้าห่มที่ปลายเท้าค่อยๆ คลี่
ห่มให้ ขนาดนั้นหล่อนก็ยังหลับปุ๋ย อดไม่ได้ที่จะนั่งลงข้างๆ มอง
ดูดวงหน้าที่หลับตาพริ้มเหมือนกำลังฝันดีด้วยหัวใจอันอ่อนละมุน

วันที่เขากับหล่อนเจอกันครั้งแรกบนทางด่วน รถเฉี่ยวชนกัน
เขาอยู่ในแท็กซี่ จอดรถลงมาเถียงกันแล้วก็ถูกหล่อนชกโครม
เข้าให้จนปากแตกหน้าแตกไปเลยทีเดียว

ตอนนั้นต่างคนต่างก็เกลียดจนไม่มองหน้ากัน เจอกันเมื่อไร
ก็แทบพิฆาตกันให้อาสาฎไปเลยทีเดียว

ยามนี้เขากลับหลงรักหล่อนเต็มหัวใจ มันเป็นความรักที่
แปลกประหลาดเหลือเกิน ความรักที่เต็มไปด้วยความรู้สึกขุ่นขึ้น
แม้ว่าจะมีความขมขื่นแทรกอยู่เป็นยาดำก็ตาม

เจ้าสาว
ลายเสื้อ

“อะไรนะครับแม่ แม่...อะไรนะ แม่พูดอะไรนะครับ ผมเหมือนไม่ได้ยินครับ เดี่ยวนะฮะ เดี่ยวผมเข้าห้องพักก่อนแล้วแม่โทร. เข้าห้องแล้วกันจะได้คุยกันง่ายกว่า”

ลักพักเมื่อเขากลับเข้าห้องพักมารดาจึงโทร. มาด้วยน้ำเสียงที่เศร้าที่สุด เศร้าจนต้นเมฆไม่อาจคิดว่าสิ่งที่มารดาเขาโทร. มาบอกนั้นเป็นเพียงการหยอกล้อเท่านั้น

เขากำลังเรียนต่อปริญญาเอกครั้งๆ กลางๆ ในต่างประเทศ มีคอนโดมิเนียมและบ้านพักของตัวเอง ครอบครัวยุ้ยร่ำรวย เป็นเจ้าของกิจการโรงแรมใหญ่ทั้งในเมืองหลวงและต่างจังหวัด ชีวิตต้นเมฆเหมือนเจ้าชายที่เสกสรรปั้นแต่งอะไรก็ได้เข้าใจต้องการเสมอ

ต้นเมฆเลยเป็นคนจองหอยโสโอหังไม่ยอมใครง่าย แม่เขาก็ช่างตามใจมาแต่เล็กแต่น้อย อีกอย่างเขาเรียนเก่งมาก ชั่วโมงไม่นานเขาก็จะคว้าปริญญาเอกแต่รู้ๆ มารดาโทร. มาบอกว่าอยากให้เขาเตรียมทุกอย่างไว้ก่อนแล้วกลับเมืองไทยเร็วที่สุด

“เอาเลยครับคุณแม่ ว่าไปเลยครับ จะบอกว่าอะไรนะ”

“แม่อยากจะให้ลูกกลับเมืองไทย”

“แต่ผมกำลังเรียนนะครับ อีกไม่นานก็จบแล้ว”

“มันไม่ไหวแล้วดัน แม่...แม่ไม่อาจปิดบังอะไรดันได้ต่อไปแล้ว
ละนะ แล้วคุณพ่อก็ต้องการให้แม่เป็นคนบอกดันเอง”

มารดาเขารำให้เหมือนอดทนไม่ไหวอีกต่อไป และดันเองก็พูด
อะไรไม่ออก เขารู้สึกเหมือนหุ้อไปหมด

“เราต้องขายทุกอย่างที่มีเพื่อใช้นั้นะ กิจการของเราไม่อาจก้าว
ต่อไปได้อีกแล้วลูก...เราต้องขายก่อนที่จะล้มทั้งยืน”

“ผมว่าคุณแม่ต้องล้อผมเล่นแน่ๆ เลยนะครับ”

ดันเมฆกล่าว “ผมว่าแบบนี้ไม่สนุกนะครับ ไม่ใช่เรื่องคุยกันเล่นๆ
นะ”

“คอนโดฯ แล้วก็บ้านที่นั่นคุณพ่อบอกขายไปแล้วนะจ๊ะ แล้วดันก็
ต้องย้ายออกเร็วที่สุดนะ แม่คิดว่าแทนที่จะไปหาอะพาร์ตเมนต์อยู่ให้
สิ้นเปลือง ดันรีบกลับเถอะลูก มีโอกาสค่อยกลับไปเรียนใหม่เพราะแม่ไม่มี
เงินจะโอนให้อีกแล้ว”

เป็นไปไม่ได้! แต่มารดาเขาคงไม่เล่นบทเนียนได้ขนาดนี้ ทั้งพูดไป
ร้องไห้ไปถ้าไม่ใช่ความจริง แต่มันกะทันหันเกินไป เพราะก่อนหน้านี้เขา
ไม่ระแคะระคายเรื่องนี้เลย

“มันเกิดขึ้นได้ยังไง...แล้วตั้งแต่เมื่อไหร่”

“มันสะสมมานานแล้ว จากปัญหาทุกด้าน ทั้งการเมืองภายใน
ทั้งเศรษฐกิจโลก...แล้วทั้งตัวเราด้วย หากว่าเราไม่รีบขายก็จะมีเหลือ
อะไรเลย เราต้องยอมตัดอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต”

มารดาร้องได้สะอื้น “ดันเมฆรีบกลับเถอะลูก อย่าช้าเลย อย่าคิด
ดึงดันด้วยเพราะว่ามันถึงระดับปางเส้นสุดท้ายแล้วนะ”

“คุณแม่!”

“ถ้าไม่ถึงจุดนั้นแม่ก็ไม่อยากทำอะไรทั้งนั้น แม่ไม่อยากทำให้ดัน
ของแม่ต้องเสียใจหรอกจ๊ะ”

เขาพูดไม่ออก เพราะมันเกินคำว่าเสียใจ มันมากไปกว่านั้น เขา

ซ็อกต่างหากละ

วางสายจากมารดาแล้วเขาก็ก็นอนอยู่เหมือนปลาถูกทุบหัว ึง...
เจ็บ...มัน!

เขาโทร. หาคณรัก หล่อนไม่รับสาย แต่เขาก็โทร. กระทั่งมีคนมารับ
จนได้

“ขอสายนริสาหน่อยครับ”

“คุณนริสากลับเมืองไทยไปเมื่อเช้านี้เองคะ”

“อะไรนะ” เขาร้อง “พูดเล่นรีเปล่า”

“ไม่ค่ะ ไม่ได้พูดเล่นค่ะ คุณดันหรือเปล่าคะ”

“ใช่ ป้าแพรวหรือครับ ทำไมนริสาไม่บอกผมล่ะถ้าจะกลับเมือง
ไทย”

“ไม่ทราบสิคะ” เสียงตอบค่อนข้างห้วน “คุณดันไม่รู้ป้าจะรู้ได้ยังไง
แต่ให้เดา คุณนริสาอาจจะ...ตกใจกับข่าวเรื่องครอบครัวคุณดันมั้งคะ”

“เรื่องครอบครัวผม?”

“ค่ะ ก็เรื่องที่ครอบครัวคุณดันกำลังประกาศขายกิจการโรงแรม
ในเครือทั้งหมดไงคะ แม้แต่บ้านก็อาจจะขายเลย”

เขาวางสาย ปวดขมับไปหมด นริสากลับเมืองไทยโดยไม่บอกเขา
หล่อนกับเขารักกันและมีแผนจะแต่งงานกัน

ต้นเมฆหลงรักนริสามาก หล่อนเป็นไฮโซสาวเนื้อหอม มาเรียน
ด้วยกัน หล่อนเรียนเรื่อยเปื่อยแต่บ้านหล่อนมีฐานะ เขากับหล่อนจึง
เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยกทีเดียว แต่ใครจะรู้ว่าเวลานั้นมันกลายเป็น
กิ่งทองใบดำแย้ไปเสียแล้ว เขาไม่เชื่อหรือกว่าเพราะเรื่องข่าวนั้นจะทำให้
นริสากลับเมืองไทยโดยไม่บอกกล่าวกันสักคำ อย่างไรก็ตามเสียก็ต้องคุยกันให้
รู้เรื่อง

เขาจะกลับเมืองไทยแต่ยังไม่บอกให้ที่บ้านรู้ เขาต้องไปพบนริสา
เพื่อหาทางคุยกันว่าทำไมหล่อนทำแบบนี้ เขาทำอะไรผิดขั้นหรือ

รุ่งขึ้นอีกวันเขาโทร. ไปหานริสาที่บ้าน

“นริสาคะ” หล่อนรับสาย

“นริสา นี่ผมเอง”

“ดั้น...” เสียงนริสาเย็นชา “มีอะไรหรือคะ”

“ทำไมถามผมแบบนั้น คุณกลับเมืองไทยไม่บอกผมสักคำเลย” เขากล่าวด้วยความน้อยใจ “เราไม่ได้ทะเลาะกันสักหน่อยนี่นา ทำไมไม่บอกผม ผมจะได้กลับด้วยล่ะ”

“ในที่สุดคุณก็ต้องกลับสินะ เพราะว่าพ่อแม่คุณคงจะไม่มีเงินส่งให้เรียนแล้วใช่ไหมล่ะคะ”

เขาถึงกับอึ้งไป หมายความว่าเรื่องที่บ้าแพรพุดนั้นเป็นความจริงจังหรือ บ้าแพรพุดเป็นญาติห่างๆ ของนริสา มาอยู่ดูแลหล่อนที่ต่างประเทศ ไม่ช้าบ้าแพรพุดก็คงกลับเมืองไทยเหมือนกันหากนริสาไม่กลับมา

“ถูกไหมคะที่สาพูดนั้นนะ”

“แต่มันก็ไม่น่าจะเกี่ยวกับเรื่องความรักของเรานะนริสา”

“ดั้น...จั้นดั้นฟังสาพูดนะคะ”

“จะที่รัก ผมกำลังฟังสาพูดนะ”

“เราเลิกกันเถอะ”

“นริสา!” เขาร้องเสียงหลง “ทำไมล่ะ”

“สาคงไม่มีคำอธิบายอะไรมาหรอกค่ะ พุดไปดั้นอาจรับไม่ได้ แค่นี้แหละ สามีนัดกับเพื่อนนะคะ จะออกไปชอปปิงกัน”

“เดี๋ยวสินริสา...เดี๋ยว”

แต่นริสาวางสายไปแล้ว เขาโทร. ไปอีกกลับมีคนอื่นมารับและบอกว่านริสาออกไปข้างนอกแล้ว เขาสั่งไว้ว่าหากหล่อนกลับมาให้โทร. กลับ เพราะหล่อนปิดโทรศัพท์มือถือทำให้ติดต่อไม่ได้นั่นเอง

เขาจะกลับเมืองไทยแล้วไปพบนริสาด้วยตัวเอง!

“ศนิ! เตียวลูก วันนี้จะไปไหนอีก มากกรุงเทพฯ ก็ไม่เคยอยู่กับที่เลย ไปโน่นมานี่ตลอดทีเดียว”

“ศนิจะออกไปหาซื้ออะไรสักหน่อยนะคะ แล้วจะเลยกลับบ้านที่เมืองชลนะคะ แม่จะกลับด้วยไหม”

“กลับได้ที่ไหนล่ะจ๊ะ” มารดาเรียบบอก “งานยุ่งจะตาย นี่แม่กำลังดูเรื่องโรงแรมที่เขาจะขาย แม่ว่าจะซื้อเอาไว้ ศนิว่าไง เห็นด้วยไหมล่ะจ๊ะ”

ศนินาถส่ายหน้า “ไม่ทราบหรอกค่ะแม่ ศนิไม่รู้เรื่องการค้าการขายทางธุรกิจหรอกค่ะ ทำอะไรไม่เป็นทั้งนั้น”

“เอ...ลูกไม่รู้ก็ต้องเรียนรู้เอาไว้ล่ะจ๊ะ ศนิจะเอาแต่เล่นสนุกไปวันๆ ไม่ได้ นี่แฟนเพิ่นก็ไม่มี ใครเขาก็หาว่าศนิเป็นทอมกันหมด ผู้ชายเลยไม่กล้ามาจีบ ต่อไปถ้าไม่ได้แต่งงานแล้วใครจะมาสืบตระกูลเรา เงินทองมากมายที่แม่หามานี้จะเอาไปไว้ไหน คุณพ่อก็ลาออกจากราชการแล้วท่านเองก็ทำการค้าไม่เป็น ศนิต้องมาช่วยแม่ แม่ทำคนเดียวไม่ไหวหรอกจ๊ะ”

“แหม แม่คะ พี่หนุ่มก็อยู่ทั้งคน” ศนินาถหมายถึงพี่ชายซึ่งเป็นญาติห่างๆ ที่มารดาเลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อยด้วยฐานะทางบ้านยากจน แต่ได้เล่าเรียนเพราะมารดาห่อหุ้มตัวเอง

“พี่หนุ่มเขาก็ช่วยแม่ได้”

“ช่วยได้ก็ดีนะสิ พี่หนุ่มของเราน่ะเขาได้แต่ทำตามคำสั่งแม่เท่านั้นแหละ ให้คิดให้ทำอะไรเองก็ไม่เป็นเหมือนกัน” มารดาถอนหายใจ “ศนิ นั่นแหละลูก มาฝึกสิแม่จะสอนให้ นี่กิจการโรงแรมและรีสอร์ทของเราหลายที่ก็เจริญก้าวหน้า แม่ถึงจะซื้อของคนอื่นมาทำต่อไถ่ละ แต่ศนิไม่สนใจแล้วจะให้แม่ทำยังไง”

“แม่อีกทำเท่าที่มีอยู่นี่ให้ดีที่สุดก็พอแล้วละค่ะ” ศนินาถพูดง่ายๆ “ศนิทำอะไรไม่เป็นหรอก”

“ศนิ ลูกไม่ลองจะรู้หรือจ๊ะ”

“รู้ค่ะ รู้ว่า...”

“รู้ว่าอะไรจะ”

“รู้ว่าทำไมได้นะสิคะ”

“ลูกคนนี่แหละสิเกิน นี่แม่มีลูกสาวแค่คนเดียววนะเนี่ย”

“ไปก่อนนะคะแม่ เดี่ยวเพื่อนรอ”

“ที่จริงนะ แกก็น่าจะทำตามที่คุณป้าบอกเพราะแกเป็นลูกสาวคนเดียว เหยื่อเวลาแกไปไหนมาไหนกับฉันนะ มีแต่คนบอกว่าแกกับฉันเป็นทอมกับดี้ ฉันเลยหาแฟนไม่ได้ซะที่ยังไงล่ะ”

เอมวลีหัวเราะพร้อมก้มลงดูตื้น้ำผลไม้บนที่ลังมาตี๋มแก้กระหายหลังจากเดินชอปปิงกันจนเมื่อยและเหนื่อย

ศนินาถไม่ชอบชอปปิงเท่าไร แต่เอมวลีกลับชอบ เมื่อไม่รู้จะไปไหน ศนินาถก็เลยมาเป็นเพื่อนเท่านั้นเอง

“จ้ะแกก็เลิกคบกับฉันสิ”

“ได้ไงล่ะ ฉันก็เหงาตายสิ”

“เหงาตายอะไร แกก็หาแฟนสักคน ที่นี้ก็หายเหงา”

“แต่...ตอนยังไม่มีแฟนนี่นะ ฉันก็เหงาอยู่ดี ยิ่งตอนนี้ตักงานไม่มีอะไรทำยิ่งแย่นะ วันๆ เอาแต่ฟุ้งซ่าน”

“เออจริงสิ เรื่องงานนี่ถ้าแกอยากทำฉันจะลองถามคุณแม่ดู เห็นบอกว่าจะซื้อกิจการโรงแรมที่ไหนอีกก็ไม่ว่า ก็คงต้องรับพนักงานใหม่แน่ๆ”

“แต่คุณป้าจะรับฉันอะ”

“แกจะทำไหมล่ะ”

“ถ้าคุณป้ารับก็ทำ ฉันเป็นคนอยู่ไม่สุข ฉันชอบทำงาน แกนะ...ก็น่าจะไปช่วยคุณแม่ทำงานนะ ไ้งานสังคมสงเคราะห์ที่แกทำอยู่นั่นมันก็ดีหรอก แต่ว่าแกควรช่วยแม่ด้วยสิรู้ไหมศนินาถ”

“คุณแม่มีคนช่วยเยอะแยะแล้วละนะ” ศนินาถว่า “ฉันทำอะไร

“ไม่เป็น ประเดี๋ยวไปทำงานเขาพังเปล่าๆ”

“แกนี่หัวดีจริงๆ”

“ไปกันหรือยัง”

“จะรีบไปไหน”

“ฉันจะรีบไปปรับเจ้าตูบไปหาหมอ เห็นป้าแกบอกว่าเป็นเจ้าตูบไม่สบาย”

ศนินาตรักหมา เจ้าตูบที่ว่ำนั้นเป็นหมาข้างถนน มันอาศัยอยู่ในละแวกใกล้บ้านหล่อน แต่แถบนั่นยังเป็นป่ารกที่มารดาคิดว่าจะซื้อที่ดินเพิ่ม

ศนินาตรเห็นหมาถูกรถชนหรือว่าหมาอดอยากที่ไหนก็มักเก็บไปให้ป้าแก่ๆ ที่อาศัยอยู่ในเพิงเล็กๆ มีอาชีพเก็บของเก่าขายเลี้ยงไว้ โดยหล่อนเป็นคนออกค่าใช้จ่ายทุกอย่าง ด้วยมารดาของหล่อนไม่ชอบสุนัข แม้แต่ที่บ้านก็ยังไม่ยอมเลี้ยง

“จ้้นไปก็ได้”

“จะซื้ออะไรอีกไหมล่ะ”

“ไม่แล้วละ ไปเถอะ”

ศนินาตพยักหน้าก่อนช่วยเอมวลิหิ้วของพะรุงพะรังไปยังอาคารจอดรถ พอขับรถออกจากที่นั่นได้หล่อนก็ตรงขึ้นทางด่วนเพราะต้องการไปถึงที่หมายอย่างรวดเร็ว

“ขับช้าๆ หนอยก็ได้”

“รีบนะ”

“แต่มันเร็วไปนะ เดียวตำรวจเรียกหรือ” เอมวลิเตือน “ช้าๆ หนอยศนิ”

แต่ศนินาตไม่ได้ลดความเร็วลงเลย หัวอึดใจหนึ่งที่ศนินาตจะเบี่ยงรถเพื่อให้พ้นแท็กซีคันหน้าที่ขับช้า แท็กซีคันนั้นก็กลับเบี่ยงออกมากะทันหัน

“ศนิ!” เอมวลิร้องลั่นพร้อมกับเสียงโครม!

รถของหญิงสาวกับแท็กซี่เบียดกันเต็มที่ ทำให้คนในรถต้องจอดรถ
ลงมาปะทะกับเสียงคนขับแท็กซี่ดังลั่นจนหูลั่นแทบแตก

“ขับรถประสากระบวยอะไรวะ!”

ผู้โดยสารบนรถก็ก้าวลงมาอย่างหัวเสียพอกัน

2

“ขับรถแบบไหนกันเนี่ย ไม่สมกับรถราคาแพงแบบนี้เลยนะ ไปยืมรถใครเขามาขับเนี่ย จะมีปัญหาซ่อมให้เขาไหม นี่ผมรีบด้วยนะ พวกคุณมาทำให้ผมเสียเวลาแบบนี้ทุเรศมาก!” ผู้โดยสารที่กำลังลงมา แหกปากพ่นไฟใส่คนในรถอย่างโกรธสุดขีด ทั้งๆ ที่คนในรถคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ควรโกรธขนาดนั้น

“จะเอายังไง คุณขับเข้ามาเฉี่ยวแท็กซีเขาเอง จะเรียกประกันก็ไม่ได้หรอกนะ ข้าจะตาย” เขาบอก “ยิ่งบนทางด่วนด้วย ผมมีนัดสำคัญ คุณมาทำให้ผมช้าแล้วก็เสียเวลาเพราะความสะเพร่าไม่เข้าท่าของคุณ”

เอมวลิ์ทำตาลุกโพล่งหันไปมองหน้าคนในรถที่แดงก่ำเหมือนลูกตำลึงสุก

“ปกติขับรถแบบนี้ก็ไม่น่าจะเอารถคนอื่นเขามา ขับไม่เป็นยังงั้นอีก”

เอมวลิ์เสียววาบเพราะมองเห็นเพื่อนรักกำมือแน่นแบบลำตัวไม่เคยเห็นท่าทางโกรธเก็บกดขนาดนี้ของคนในรถมาก่อน แต่เคยเห็นลายนางเสื่อร้ายของหญิงสาวมาแล้วเหมือนกัน คนในรถเกิดปีศาจ เป็นผู้หญิงปีศาจ เขาว่าปีนี้ปีชง เอมวลิ์ยังเตือนให้คนในรถไปทำพิธีแก้ชง แต่คนในรถไม่เชื่อเรื่องโชคลางและเรื่องดวง

เอมวลีนั้นตรงข้าม หล่อนดูดวงทุกเดือน ตั้งแต่ต้นปียันท้ายปี ชีวิตผูกไว้กับดวง หมอคูติงว่าเอมวลีจะตกงานก็ตกจริงๆ หล่อนเลยยิ่งเชื่อใหญ่

“แล้วทำชาวบ้านเดือดร้อน เจ็บทำไม...ผมนัดแฟนเอาไว้บ้านนี้ เขาไปไหนแล้ว ทำไมผมต้องมาเดือดร้อนเพราะคุณ”

“แล้วนายจะเอาอย่างไร” เสียงศินินาถเย็บเย็นมาก สำหรับเอมวลี มันเย็บและเย็นลงไปสุดชั่วหัวใจ หากใครเคยดูภาพยนตร์เรื่องไททานิก ก็ให้นึกถึงตอนแจ๊คกับโรสลอยคออยู่กลางมหาสมุทรแปซิฟิกนั่นแหละว่า มันหนาวขนาดไหน

มันหนาวลงไปถึงชั่วหัวใจเลยทีเดียว!

เพราะเอมวลีรู้จักเพื่อนรักคนนี้ได้ หญิงสาวผิวขาวอมชมพู หุ่นดี ออกเป็นอก เอวเป็นเอว ผมตัดสั้นเป็นลอนน่ารักเหมือนท่านลอर्डน้อย หน้าหวานเป็นตาลเณระ ดวงตาสวยเหมือนดวงตาของนางกวางน้อย

แต่...หากใครได้รู้จักสาวน้อยที่คนส่วนใหญ่คิดว่าเป็นทอมบอย คนนี้ละก็ จะรู้ว่าวิชาคนเดียวของอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดคนนี้ก็กำลังจะกระโดดเข้าข้าย้ำเหยื่อแล้วจับผิดจนแหลกและเหมือนนางเลื้อยร้ายกระโจนตะปบเหยื่อเลยทีเดียว

เอมวลีใจเต้นระรัวเหมือนรัวกลอง หล่อนกำลังจะเอ่ยปากห้ามบุษตรงหน้าที่แสนหล่อเหลาเขย่าหัวใจสาวว่าให้รีบหุบปากเขาเสียก่อนจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

“นี่ถ้าผมไม่ได้พบแฟนนะ ผมจะเอาเรื่องคุณ ผมจะเล่นงานคุณ คุณทอมบอย คุณ...คุณ...”

เวรียง! นั่นเป็นเสียงหมัดอันหนักหน่วงของหญิงสาวที่อัดหน้าเขาเข้าไปเต็มเปา

...จนเขาสลบเหมือด!

“ศนิ!” เอมวลีร้องลั่นก่อนยกมืออุดปาก “ตายแล้ว!”

แสงไฟแฟลชสว่างวาบ แต่ศินิณากไม่มีปัญญาใส่ใจอะไรกับใครอีกแล้วเพราะหล่อนกำลังหน้ามืด ใบหน้าชายที่หล่อนชกปูดบวม เขาแจ้งความและหล่อนก็ตามมาเสียค่าปรับ พร้อมทั้งมองหน้าเขาด้วยความสะใจ หล่อนยินดีจ่ายค่าใช้จ่ายและค่าเสียหายทุกอย่าง หากพอใจที่ได้ตะบันหน้าคนพุดมากด้วยหมัดเดียวถึงสลบ โดยหล่อนไม่ต้องพูดอะไรเลย

เอมวลิพูดอะไรไม่ออก...สงสารชายหนุ่มรูปหล่อ แต่เวลานี้หน้าตาเขายับเยินดูไม่ได้ เรียกว่าความหล่อหายไปในช่วงเวลาเพียงเท่านั้น

หลังเสร็จเรื่องจากโรงพัก เอมวลิขอขับรถเอง และศินินาก็ดูเฉยชาเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไรสักนิด

“ศินิ” เอมวลิเรียกพลางเหลือบมองเพื่อนที่นั่งนิ่งแวบหนึ่ง “เฮ้อ จะกลับบ้านเลยหรือจะไปไหนรึเปล่าจ๊ะ”

“จะไปจับเจ้าตุบหาหมอ” ศินินากล่าว “แล้วจะไปบ้านเธอ”

“อ้าวเหออ ไปสิ...ได้เลย”

“ฉันขับรถได้นะไม่เป็นไรหรอก”

“ศินิ ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็อย่าขับเลย” เอมวลิกล่าวท้วง “ดีนะที่ไม่ทำอะไรร้ายแรงกว่านี้ ไม่น่าจะใจร้อนเลยนะศินิ คุณคนนั้นหากว่ากรามหักไปน่าเสียดายแย่เลยนะ”

“เสียดายทำไม ปากเสียขนาดนั้นนะ ผู้ชายอะไรปากไม่ดีเอาเสียเลย”

“ก็เขารีบไปหาแฟนเขานี่จ๊ะ” อีกฝ่ายบอก “แล้วที่จริงเราก็คิดตรงที่เป็นฝ่ายขับรถไปเฉียวเขานะ เพียงแต่เขาไว้วางใจเกินความเป็นจริงไปนิดเท่านั้น”

“นั่นแหละ...เลว!”

“เขาออกจะหล่อนะ”

“หล่อแต่เลวจะมีประโยชน์อะไร”

“ฮือ มันคงไม่ใช่แบบนั้นหรอก ก็...เขาอาจกำลังโมโหอารมณ์เสีย

อะไรเท่านั้นแหละ แต่ที่โรงพักฉันสังเกตว่ามีนักข่าวมาถ่ายรูปกันเต็มไปหมดเลย หรือว่าเขาจะเป็นคนดังก็ 모르หรอกนะ แล้วที่จริงเธอเองก็ดังเหมือนกัน”

“ฉันไม่สนใจหรอกนะว่าเขาดังหรือไม่ดัง” ศนินาถพูด “ฉันสนใจแต่ว่า...จะทำยังไงให้นายปากเหม็นนั้นหยุดพูดได้เท่านั้นแหละ”

“ฉันว่าปากเขาคงไม่เหม็นหรอกนะ ทำทางนำจูบออกจะตายไป”

“เอม...เอมวลิ”

“คนอื่นนะเขาอาจคิดว่าเราสองคนเป็นคู่อีกกัน มีแต่เรากับพ่อแม่ของเราเท่านั้นแหละที่รู้ว่าพวกเราไม่ได้เป็นอะไรกัน ศนิมาได้เป็นทอมและฉันก็ไม่ได้เป็นดี้ เราเป็นแค่เพื่อนที่รักกันมากมายเท่านั้น”

“ฉันเลิกคบกันใหม่ เลิกคบกันซะ จะได้ไม่เป็นปัญหาไป”

“อะไรนะ แหม ทำไมพูดแบบนี้ล่ะเพื่อนรัก ใครจะคิดยังไงก็ช่างเถอะ เราไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาคิดเสียอย่างไม่เห็นต้องไปสนใจเลย”

“อ้าว ไม่กลัวขึ้นคานหรือไงจ๊ะ”

“ไม่กลัวหรอก แหม...แต่ติดตามฉันชื่ออะไรนะ”

“ดั้นเมฆ”

“นั่นไง จำชื่อแม่นเสียด้วย”

“ชื่อประหลาดก็เลยจำได้ แต่นามสกุลไม่ทันได้สนใจ” เอมวลิกล่าวต่อ “ชื่อแปลก แต่ว่าก็ขึ้นดีเนอะ”

“อะไรขึ้น?”

“ก็ดั้นเมฆนี่ที่ขึ้น”

“เศร้ามากกว่า ดีใจที่ได้ชกหน้าแม้ว่าต้องเสียเงินบ้างก็เอาเหอะ คนเรา...เราผิดก็รู้ผิดแต่จะด่าอะไรกันนักกันหนาละจริงไหม”

“ตินะเจ้าตูบมันไม่เป็นอะไรมาก ป้าแก่เอาไข่ขาวให้กินทันพอดี ไม่อย่างนั้นคงแย่แน่ๆ เลยนะเนี่ย”

ศนินาถเดินไปล้างมือที่อ่างล้างมือในบ้านเอมวลิ หึงสาวไม่ได้
กลับไปบ้านที่ชลบุรีเพราะวันนี้หล่อนเพิ่งไปมีเรื่องมาจึงไม่อยากให้พ่อรู้
ทั้งหน้าตาที่ไม่แจ่มใสและไม่สู้ดีของหล่อนอาจบอกเหตุได้ อีกอย่างหล่อน
จะเอารถส่งซ่อมสีที่อุ้งก่อน ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นเอาบาดแผลไปให้บิดา
เห็น ท่านเป็นคนช่างสังเกตก็อาจถูกซักถามอีก

โทรศัพท์มือถือหล่อนดังขึ้น เอมวลิเห็นเบอร์นั้นเลยรีบบอก

“คุณแม่โทร. มานะศนิ”

ศนินาถรับสาย “ว่าไงคะคุณแม่”

“ศนิอยู่ไหนนะลูก”

“อยู่บ้านเอมคะคุณแม่”

“อ้าว ยังไม่กลับไปเมืองชลอีกหรือจ๊ะ”

“ยังคะ พอดี...เอ้อ ศนิมีธุระกับเอมนิดหน่อยนะคะ ก็ว่า...อีกสอง
วันจะกลับ เราจะชวนไปเที่ยวต่างจังหวัดนะคะ ศนิว่าจะไปเสียหน่อย”

“ไปไหนกันล่ะลูก”

“ใกล้ๆ นี่แหละคะ เอ้อ...เดี๋ยวต้องตกลงกับเอมก่อนนะคะคุณแม่”

“อย่าเถลไถลมากนักนะจ๊ะ”

“ไม่หรรอกคะคุณแม่”

“จะไปไหนก็โทร. มาบอกด้วยแล้วกันนะ”

“คะคุณแม่ แล้วศนิจะโทร. ไปบอกนะคะ”

“ศนิ!”

“หือ” ศนินาถตกสປาเกตดีที่เอมวลิทำด้วยฝีมือตัวเองเข้าปากเคี้ยว
และมองหน้าเพื่อนที่เรียกหล่อนด้วยท่าที่คล้ายจะถามอะไรบางอย่าง

“อะไรหรือเอม”

“ศนิไม่คิดจะไปช่วยงานคุณแม่จริงๆ นะหรือ ศนิเป็นลูกคนเดียว
นะ”

“เรื่องนั้นเราทำไม่ได้ เราไม่ชอบ เราทำไม่เป็น ทำไปเดี๋ยวพารุกิจ
ของคุณแม่อย่าแย่งจะทำยังงัยกันล่ะ นึกยังงัยนะเอมถึงมาถามแบบนี้”

เอมวลีทำท่าครุ่นคิด “เพราะว่าศนินเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณแม่”

“เอม แต่คุณแม่ก็มีพี่หนุ่ม มีพนักงานเก่งๆ หลายคนนะ”

“แต่ใครจะรู้คนที่เป็ลูกได้ละ ศนินไม่ลองงานดูก่อนละจ๊ะ เอมว่า
ไม่มีอะไรที่ศนินทำไม่ได้นะหากอยากจะทำ” เอมวลีว่า ทำให้ศนินาหัวเราะ
และเอ่ยชวน “เอางี้ไหม”

“อะไรจ๊ะ”

“เอมไปเป็นลูกบุญธรรมของคุณแม่ไหม”

“เฮ้ยบ้า! ดูพูดเข้า รวยออกขนาดนั้นมิใครบ้างไม่อยากจะเป็
ลูกสาวคุณแม่ละ แต่โอ๊ย...พูดเรื่องจริงดันมาล้อกันเล่น”

“เราไม่ได้พูดเล่นนะเอม คุณแม่นะรักเอมมากเชียว เอางี้นะ...เรา
อยากให้อेमไปทำงานกับคุณแม่ เอมทำงานกับคุณแม่ได้อยู่แล้วเราจะ
บอกให้”

“จะดีหรือศนิน”

“ดีสิ เอมไปช่วยคุณแม่เถอะ แทนเราไง”

“แทนแก...เป็นไปไม่ได้หรอกแม่คุณ”

“เป็นไปได้อสิ”

“ต้องถามคุณแม่ก่อนว่าจะให้ฉันไปทำงานด้วยได้ไหม ตกลงานนี้
มันก็เครียดนะ ฉันก็ไม่ได้มีเงินถึงถึงเหมือนแก”

“เอาอีกแล้ว ไปๆ มาๆก็มาแหวะกัน”

“ไม่ได้แหวะ มันเรื่องจริง”

โทรศัพท์มือถือของศนินาดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ก็มารดาอีกนั่น
แหละ

“คุณแม่คะ มีอะไรหรือคะ ศนินยังไม่ได้ตกลงกับเอมว่าจะไปที่ไหน
ก็เลยยังไม่ได้โทร. ไปบอกนะคะ”

“เปล่า ฉันไม่ได้โทร. หาเรื่องนี้นะศินาถ”
“อ้าว...แล้วเรื่องอะไรล่ะคะ”
“แกยังอยู่ที่บ้านหนูเอมใช่ไหม”
“คะ ใช่แล้วคะ”
“งั้นแกมาหาแม่ก่อนสิ”
“ทำไมล่ะคะ คุณแม่มีเรื่องอะไรหอรคะ”
“มีสิ แกกลับมาหาแม่ด่วนเลย!” เสียงมารดาออกอาการเครียด
มาก “ด่วนเลย ไม่ต้องไปไหนแล้ว”
“มีอะไรหรือคะคุณแม่”
“ยังไม่ต้องถาม กลับมาก่อนแล้วค่อยคุยกัน”
“แต่ว่า คือ...เอ้อ”
“ศินาถ! นี่เป็นคำสั่งนะ” เสียงมารดาเด็ดขาด “หรือจะต้องให้แม่
โทร. หาพ่อแก”
“ไม่ต้องหอรคะ โอเคคะเดี๋ยวลไป”
“ขั้บรดี ๆ นะ”
“คะคุณแม่” หลังวางสายจากมารดาศินาถก็มอหน้าเอมวลิที่
จ้งอยู่
“มีเรื่องอะไรหรือศิน”
“ไม่รู้สิ คุณแม่เรียกให้กลับบ้านนะ”
“หรือว่า...คุณแม่รู้เรื่องที่แกไปชกหน้าคุณตันเมชนั้น”
“หมอนั้นคงไม่ได้มีความหมายอะไรขนาดนั้นหอรก ก็แค่ผู้ชาย
ขี้แก๊วขี้ฉ้อคนหนึ่งเท่านั้นเองนะแหละ”

3

“ศนิมานี้เลย ทำอะไรไว้...รู้ตัวไหมลูก เอ...ทำไมแกถึงได้เกรขนาดนั้น แกไปชกหน้าคุณตันเมฆเขาทำไมกันนะ หน้าตาเขาววมปิดขนาดนั้น!”

ศนินาหงมาก นี่แม่รู้เรื่องนี้ได้อย่างไรกัน ใครมาเล่าให้ฟัง จะบอก ว่าหมอนั้นโทร. มาฟ้องแม่ หล่อนก็ไม่อยากเชื่อว่าหมอนั้นจะรู้จักแม่

จู่ๆ โลกคงไม่ใบเล็กลงขนาดนั้นหรอกมั้ง แต่แม่ก็รู้แล้วว่า แกม หน้าตาแม่บ่งบอกว่าโกรธมาก ระหว่างพอกับแม่แล้ว ศนินาถกตัวแม่ มากกว่าพอ เพราะแม่ดุกว่า...สมัยเด็กหล่อนเคยถูกแม่ตีหนักๆ เพียงไม่กี่ครั้งก็เข็ด ไม่ค่อยกล้าดื้อดั่งกับแม่เกินไปนัก

เพราะแม่เป็นคนอ่อนนอกแข็งในนี่เอง หล่อนเลยได้นิสัยบางอย่าง ของแม่มา

“ศนิ! ทำไมไม่ตอบ มันเรื่องอะไรกันถึงได้ไปชกหน้าคุณตันเมฆเขา แบบนั้น”

“แม่รู้เรื่องนี้ได้ยังไงคะ”

“แหม นี่แกไปอยู่ไหนมา ชาวเขาออกครึกโครม แม่จึงรับโทรศัพท์จน หูชา” คุณนายทัศนากล่าวฉุนๆ “บังเอิญนะ...บังเอิญจริงๆ ว่าแม่กับ ครอบครัวนี้กำลังติดต่อกันอยู่พอดีทีเดียว ไม่อย่างนั้นก็อาจไม่ได้สนใจนัก

แม่กำลังจะเทกโอเวอร์กิจการเขา ไม่คิดว่าอยู่ๆ แกจะไปชกหน้าลูกชาย
สุดที่รักหัวแก้วหัวแหวนของเขาอย่างนั้นนะ นี่หากเป็นคนอื่นเขาคงไม่ยอม
หรอก แต่เป็นแม่นะ”

“อะไรนะคะ แม่ว่าอะไรนะคะ” หล่อนง “แม่กำลังติดต่อกับสื่อ
กิจการครอบครัวนายดันเมชนั้นหรือคะ” หล่อนถามเพราะประหลาดใจ
คำพูดของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างมาก

“แม่...พูดเล่นหรือเปล่าคะ”

“แม่จะพูดเล่นเพื่ออะไรล่ะ”

“แม่ไม่ได้พูดเล่น...จริงๆ นะหรือคะ มันบังเอิญขนาดนั้นเลยหรือคะ
เอ้อ ดีจัง แบบนี้ถ้ารู้ตอนแรกคงไม่ต้องเสียเงินให้หมอนั้นหรืออั้ง ค่าปรับ
อะไรก็คงไม่ต้องหรอก”

“ศนิ! คุณดันเมชเขาจบปริญญาโทด้านการโรงแรมมาโดยเฉพาะ
ที่จริงกำลังเรียนต่อปริญญาเอก แต่ว่าแม่เขาเรียกกลับมาก่อน”

“น่าเสียดายแม่ดูจะชื่นชมเขาจัง”

“เขาเป็นคนดังเนื้อหอมในสังคมนะ”

“หรือคะ แต่ครอบครัวเขากำลังถึงแตกไม่ใช่หรือ” อีกฝ่ายถาม
มารดาขมวดคิ้วมุ่นเลยทีเดียว “ศนิ...แม่ไม่อยากจะให้ศนิพูดอะไรถูก
คนอื่นแบบนี้หรอกนะ มันไม่ดี”

“ศนิก็ไม่อยากถูกใครหรือคะ หากว่าเขาจะไม่ถูกศนิก่อน เขา
หาว่าศนิไปยืมรถคนอื่นมาขับนะค่ะ แล้วเขาก็ปากไม่ดี ต่ำไม่ยัง ศนิชก
แค่หมัดเดียวเอง...สลบเลย”

“ใช่ละสิ ก็แกมันเป็นนักมวยเก๋านี้ พ่อแกลสอนให้แกต่อยมวยแล้ว
ก็สู้คนมาแต่ไหนแต่ไรถึงได้ไม่มีใครเขากล้ามาจิบแก เพราะเขาคิดว่าแก
เป็นชายในร่างหญิง แต่ที่จริงแกก็ผู้หญิงทั้งตัวแล้วก็หัวใจ มันคงมีแค่
อย่างเดียวแหละมั้ง” มารดาพูดอย่างอ่อนอกอ่อนใจเหลือเกิน

“อย่างเดียวเท่านั้น!”

“แม่จะพูดอะไรคะ”

“แม่จะพูดว่าเมื่อไหร่ที่แกรู้จักความรัก เมื่อนั้นแหละแกถึงจะหยุดซ่าได้ แล้วถ้าแม่ปล่อยให้แกอ่อนเร่ใช้ชีวิตแบบนี้เรื่อยไปละก็...แกก็จะแ่เกินแ่กง ขึ้นคานอยู่หมู่บ้านคานทองแน่นอนเลยละ”

“ก็ดีสิคะ ศนิกก็จงหมู่บ้านคานทองเอาไว้แล้วเหมือนกัน”

“โดนแม่เล่นจนละเลย”

ศนิกถนัดนั่งลงก่อนวางถ้วยแ่ “แต่ก็สะใจพิลึก ไม่ยักรู้ว่าหมอนั้นเป็นไฮโซจอมหยิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังมาตลอด พอรู้เลย อ้อ...” ศนิกถลากลเสียงยาว ยกเท้าขึ้นไปวางบนโต๊ะ แล้วเอมวลิก็มองหน้า ทำให้ศนิกถรีบลดเท้าลง

“โทษที มันเคยตัว”

“ชอบโซว์แมนนะแกนี่”

“เอม ตกลงเรื่องงานเอาไป ทำมัยหรือไม่ทำ?”

“อยากจะทำแต่ว่า...อ้อ...เกรงใจนะ เหมือนใช้เส้นยังงี้ก็ไมรู้จะ”

“คืออย่างนี้...พี่หนุ่มนะเขามีหน้าที่ดูแลเรื่องเพอร์ซันแนลด้วย ดูแลเรื่องการรับคน เพราะงั้นฉันจะส่งไปให้พี่หนุ่มสัมภาษณ์นะ เขาจะรับหรือไม่รับก็แล้วแต่ ไม่ว่ากันโอเคไหม”

“ได้เลย ถ้างั้นฉันก็อยากให้มันออกมาแบบแฟร์ๆ นะ แล้วจี้...อ้อ เรื่องแ่ คุณป้าให้แ่ทำอะไรบ้างละ”

“ให้ส่งรถไปซ่อมสิ...อ้อ ที่จริงฉันอยากขับรถกระบะมากกว่า แต่คุณแม่ไม่ยอม กลัวเสียหน้าตัวเอง”

“สมควรอยู่หรอก ลูกเศรษฐีจะมาขับรถกระบะได้ยังงั้นละ คนอื่นเขาก็โดนตายเลย”

“อื้อ...คนเรามันมีเงินเสียอย่าง จะซื้อจักรยานหรือเดิน แต่ถ้ามันมีเงิน...มันก็คือมีเงิน โอเคไหมละ ไซ้ไหม...เพราะงั้นไม่เห็นจะกลัวเลย ไม่มี

อะไรรู้จักทั้งหมดนั้น”

“จ๋า แม่คนขวางโลก!” เอมวลีกระแทกเสียง “นี่โดนคุณแม่อัดมาเลย...และไปเลยสิ”

“ยัง...” ศนิภากร้องเสียงหลง “ยังไม่ละ ใครบอกว่าละ ยังหรอคุณแม่ก็แค่นั้นนะ แต่ไ้ประโยคหลังนี้ไม่ค่อยดีเท่าไร”

“ว่าไ้ประโยคหลัง” เอมวลีถามด้วยความสนใจ “ท่านว่ายังง”

“ท่านพูดเหมือนประมาณจะจับฉั้แต่งงาน ขึ้นป่ล่อยให้ล่อยนวล อยู่เช่นนี้ฉั้ฉั้ไม่มีโอกาสแต่งงาน และเลยเข้าสู่หมู่บ้านคานทองได้ก็แค่นั้น”

“นี่สำคัญมาก” เอมวลีหัวเราะคิก “สงสัยต้องใช้ไม้นี้แล้วมั้ง”

“อะไร นี่เอมอยามา...”

“จริงนี่นา ขึ้นป่ล่อยก็ไม่หวหรอ ยังงเธอก็ไม่มิวันได้แต่งงาน เพราะใครจะกล้ามาจับ ทำแอ็กแมนขนาดนี้เป็นใครก็กลัวถูกหักคอ เพราะจันต้องทำอย่างคุณแม่ว่าถึงจะสำเร็จ อย่างฉั้ฉั้ถึงถูกผู้ชายหลอกมาเยอะแต่ก็ไม่กลัวหรอ หนีไม่กลัวน้ำร้อน สักวันฉั้ก็ต้องหาผัวดี ๆ ได้”

“ยายเอม นี่...พอเหอะ ฟังแล้วจะอ้วก”

“คลั้ได้เลยเหวจะเพื่อนรัก นี่นะ...ต่อไปฉั้จะไม่ยอมให้ใครเข้าใจ ผิดเป็นอันขาดเลยคอยดูสิ”

“เข้าใจผิดเรื่องอะไรจะ”

“เรื่องเธอเป็นทอมแล้วฉั้เป็นดี้ละสิ”

“กลัวหาผาละมีไม่ได้เลยจะเลิกคบเพื่อน”

“เปล่า” เอมวลีหัวเราะ “ไมใช่เลิกคบเพื่อน แต่ว่า...”

“แต่ว่าอะไร”

“แต่ว่าอยากให้ชาวบ้านเขารู้กันเสียที เธอละผู้หญิงทั้งตัวและหัวใจเหมือนกับฉั้ฉั้แหละ แต่ไม่ชอบนุ่งกระโปรงก็เท่านั้นเอง เฮอะ ให้มันรู้กันไปจะหาแฟนไม่ได้เฉียนะ ฉั้ฉั้จะเริ่มต้นยุทธการใหม่”

“ยุทธการอะไร”

“ยุทธการตามล่าหาคนรักนะสิ พ่อหนุ่มคนนั้นจะเป็นชายคนแรก
ที่ถูกรางวัล เธอจะว่าอะไรฉันไหม”

ศนินาถขมวดคิ้ว “ใคร...พ่อหนุ่มคนไหน”

“ก็...คุณดันเมมมันนี่ไง”

“ศนิ!”

ศนินาถยกมือรั้งพี่ชายไว้ “เดี๋ยวก่อนพี่หนุ่ม ใจเย็น เดียวศนิไปหา
ที่ห้องทำงานแล้วกันนะ เดียวค่อยคุยกัน”

“เร็วๆ นะศนิ ตอนบ่ายพี่มีประชุมนะ”

“ได้ค่ะได้...ได้เลยพี่ชายที่รัก”

ศนินาถเลยไปห้องส่วนตัวที่หล่อนเก็บเอกสารส่วนตัวไว้ มารดาไม่
ชอบบ่นวាយเรื่องส่วนตัวหล่อนมากนัก นั่นเป็นการดีสำหรับหล่อนอย่างยิ่ง
หญิงสาวแะมาที่โรงแรมใหญ่ของมารดาที่พี่ชายญาติห่างๆ ของท่านเป็น
ผู้บริหาร

ศนินาถเคยมาช่วยพี่ชายทำงานพักหนึ่งจึงมีห้องทำงานส่วนตัว ใน
ห้องนี้มีเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อม รวมทั้งเครื่องเล่นเกม ศนินาถ
ชอบเล่นเกมแทนการเล่นไลน์ แต่มาระยะหลังหล่อนเอาเวลาไปช่วยป้า
ทอง หญิงแก่ใกล้บ้านที่ชอบเลี้ยงหมาจรจัด ก็เลยไม่ค่อยมีเวลาเล่นเกม
เท่าไร แต่เรื่องนี้หล่อนต้องเก็บไว้เป็นความลับ เพราะคุณนายที่ศนินามารดา
หล่อนเป็นโรคเกลียดและกลัวสุนัขเป็นชีวิตจิตใจ ด้วยฝังใจในวัยเด็กที่ถูก
สุนัขข้างบ้านกัดจนเกือบตาย!

ถ้าเห็นสุนัขหรือเรียกง่ายๆ ว่าหมา...มารดาหล่อนจะรีบจรีไปให้
พ้น เพราะเหตุนี้ท่านจึงวางแผนจะซื้อที่ดินแปลงนี้ แล้วไล่ป้าทองคนเก็บ
ขยะไปให้ไกล แต่น่าประหลาดมากกว่ายังซื้อไม่ได้จนวันนี้ เนื่องจากท่าน
ตามหาเจ้าของไม่เจอ คนที่เคยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินนี้ไปอยู่

ต่างประเทศและยังตามหาไม่เจอ ป้าทองเลยได้ปลุกเพิงของแกอยู่อาศัย และเลี้ยงหมาจรจัดมาจนบัดนี้

ศินิณานั้นรักหมาเป็นชีวิตจิตใจตรงข้ามกับแม่ ด้วยในวัยเด็ก หมาที่พ่อเลี้ยงเอาไว้ที่จวนผู้ว่าราชการจังหวัดช่วยให้หล่อนรอดชีวิตจากการจมน้ำ แม้เป็นเพียงหมาพันธุ์ไทยธรรมดาเท่านั้น

คนเราคงได้พบชะตากรรมและประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกันไป ทั้งด้านดีและด้านร้ายจากสิ่งสิ่งเดียวกัน ดูอย่างพ่อกับแม่ของหล่อน พ่อเป็นลูกชาวประมงจนๆ แต่ขยันขันแข็ง เล่าเรียนศึกษาและมุ่งมั่นจนวันหนึ่งพ่อได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด และชีวิตข้าราชการอย่างพ่อทำให้ท่านต้องตระเวนไปอยู่ทั่วราชอาณาจักร ไต่เต้าจากปลัดอำเภอจนมาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ที่สุดพ่อก็ลาออกจากราชการก่อนเกษียณเนื่องจากสุขภาพไม่อำนวย แล้วพ่อก็อยู่บ้าน ทำสวน ปลูกต้นไม้ เลี้ยงปลาสวยงามทุกประเภทเท่าที่จะเลี้ยงได้ พ่อไม่มีความรู้เรื่องการทำธุรกิจเหมือนแม่ที่ครอบครัวทำธุรกิจด้านนี้มาแต่ไหนแต่ไร

แล้วแม่อีกมีลูกสาวแค่คนเดียว ก็คือศินิณาทที่ชอบทำตัวหัวเป็น ผู้ชายทั้งที่ทั้งกายและใจเป็นผู้หญิง แม่โทษว่าเป็นเพราะพ่อที่ชอบพาศินิณากไปหัดชกมวย สอนยิงปืน เรียนวิชาการต่อสู้ที่พ่อสอนให้ได้ หล่อนเลยกลายเป็นทอมบอยในสายตาคนอื่น

ครอบครัวหล่อนไม่เหมือนครอบครัวอื่น พ่อกับแม่ไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่ด้วยกัน และมีความชอบแตกต่างกัน

อย่างเช่นพ่อชอบอยู่บ้านนอก! ชอบทำสวนปลูกต้นไม้มากจากไม้ แม้พ่อเป็นพ่อเมือง แต่ที่จริงท่านไม่ชอบเข้าสังคมสักเท่าไร พ่อชอบคุยกับชาวบ้าน ดูแลสารทุกข์สุกดิบของชาวบ้านมากกว่าพวกพ่อค่านักธุรกิจ แต่พ่อเป็นข้าราชการระดับสูงสุดของจังหวัดท่านจึงเลือกทำในสิ่งที่ชอบไม่ได้ทุกอย่างหรือเกือบไม่ได้เลย ปัญหาทุกอย่างตั้งแต่ซากกะเบี๋ยอันเรื้อรังทำให้พ่อเครียดมาตลอด พ่อเลยชิงลาออกก่อนจะตายคาตำแหน่ง

ศนินาถรักพ่อมาก...เช่นเดียวกับรักแม่มาก แม่เป็นผู้หญิงเก่ง สวย และรวย แต่บางทีแม่ก็เอาแต่ใจตัวเองเกินไปใครจะคาดคิด เรียกได้ว่าหากพ่อไม่รักแม่ด้วยหัวใจที่แท้จริง คุณก็คงหย่าขาดจากกันนานแล้ว

...นานแล้วจริงๆ ทว่ายังคงผูกพันกันมาจนถึงบัดนี้

“พี่หนุ่ม”

“อ้าว มาพอดี”

นรินทร์ยกหน้าขึ้นจากงานตรงหน้าและบอกให้พนักงานที่นั่งทำงานอยู่ในห้องออกไปก่อน “เชิญครับ บอสครับ”

“นี่พี่หนุ่ม ศนิบอกลหลายครั้งแล้วนะจะห้ามเรียกบอส”

“ก็บอสจริงๆ นี่นา”

“พอหรือยังคะ”

“เออะ โอเคน้องรัก ว่าง...มีอะไรให้พี่ช่วย?”

“ก็...เพื่อนรักของศนิเขาตกงาน แล้วที่นี้...อ้อ เขาก็อยากมาทำงานที่นี้แต่ว่าเกรงใจกลัวถูกหาว่าใช้เส้นใช้สายอะไรประมาณนั้นนะค่ะ ศนิก็เลยอยากส่งเขามาให้พี่หนุ่มพิจารณาด้วยตัวเองว่าจะสามารถทำงานได้ไหม ต้องให้เขาได้ทำงานเพราะตัวเขาเองนะค่ะ”

นรินทร์พยักหน้า “ครับ อย่าบอกว่าเป็นคุณเอม?”

“ค่ะ เอมวลีนั่นแหละ”

“งั้นก็รับเลย”

“โอ๊ย ไม่ได้นะค่ะ ทำแบบนั้นไม่ได้”

“อ้าว ทำไม...ทำไมไม่ได้ล่ะครับ”

“ก็อย่างที่ศนิบอกไงละพี่หนุ่ม เอมเขาไม่ยอมได้ชื่อว่าใช้เส้นใช้สาย พี่หนุ่มต้องให้เขาทำไปสักหกเดือนก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

“แหม ทำไมต้องให้มันยุ่งๆ พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าคุณเอมทำงานเก่ง”

“แต่ก็ตกงาน”

“ตกงานเพราะบริษัทเขาปิดตัวไม่ใช่โดนไล่ออก”

“ทำไมพี่หนุ่มรู้ล่ะคะ”

นรินทรชะงัก “เอ้อ...เดาเอา”

“แต่เดาถูกซะขนาดนี้นะนะ?”

“เอาเถอะ บอกคุณเอมมาหาพี่ได้เลย วันไหนก็นัดเลย”

“ขอบคุณค่ะพี่หนุ่ม”

“จะมาแก้มองขอบคุณพี่ทำไมเนี่ย”

“ศนิไม่ได้แก้มองนะคะ”

4

“ทีนี้...พอรู้แบบนี้แล้วแม็กก็คิดว่าต้นควรจะปรับตัวนะลูก พอหายแล้วหน้าตาดีขึ้นก็ต้องไปขอโทษลูกสาวคุณนายทัศนาค่ะ”

ต้นเมฆชะงักมือที่จับผ้าประคบบนหน้าก่อนปามันทิ้งอย่างหงุดหงิด ทำให้มารดาหน้าเสียไปเหมือนกัน

“ต้นจ๊ะ ทำไมทำแบบนี้ล่ะลูก”

“เรื่องอะไรผมต้องทำแบบนี้ครับคุณแม่ แม่คนนั้นชกหน้าผม ผมเป็นคนเสียหายแล้วบาดเจ็บ ทำไมผมต้องเป็นฝ่ายไปขอโทษ”

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะจ๊ะ”

“แล้วมันอย่างไหนครับ แม่คนนั้นต่างหาก...ที่จริงผมควรเรียกนายคนนั้น เพราะว่าท่าทางคุณนายทัศนาค่ะคุณแม่น่าจะจะมีลูกชายในร่างลูกสาวมากกว่า” ต้นเมฆหัวเสีย “นี่เป็นผู้ชายเหมือนกัน ผมคงไม่ยอมหรอกนะจะบอกให้”

“ไม่เอาจะต้น ถ้าเป็นคนอื่นแม็กไม่ว่าหรอกนะ แต่เราจะล้มหรือจะลุกก็เพราะคุณนายทัศนาค่ะแหละ เรากำลังเจรจากันอยู่ เธอจะซื้อกิจการเราในราคาที่ไม่ขาดทุน พอมีกำไรอยู่บ้าง...อย่างน้อยเราก็ไม่เสียหายมากกว่านี้ หากเราเซ็นทำต่อไป ปัญหาที่เจออยู่ทั้งหมดนี้จะทำให้เราถึงขั้นล้มละลาย!”

“ล้มละลาย?” เขาร้องลั่น “คุณแม่พูดอะไรนะ”

“แม่ไม่อยากหลอกดันต่อไป เพราะดันก็เป็นลูกชายคนโต ดันไปเรียนด้านนี้มาควรจะเข้าใจ ถึงวันนี้มันยากจะเยียวยาแล้ว เราไม่มีเงินทุนอีก ธนาคารไม่ปล่อยกู้ต่อ สายป่านเราถูกตัด สภาวะทุกอย่างที่เจอทั้งพิษเศรษฐกิจ พืชการเมือง พออย่างหนึ่งดีขึ้นอีกอย่างก็แย่ลง ทำให้เรามีบาดแผล” คุณนายวิวรรณ์ผู้เป็นมารดาจำให้ “เราไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรให้ดีกว่านี้ได้”

“มันเกิดจากอะไร ผมว่ามันไม่ใช่แค่อย่างเดียว มันมีอะไรมากไปกว่านี้ใช่ไหมครับ”

คุณนายวิวรรณ์เจิบไป...เจิบไปนานมาก

“ใช่ไหมครับ ช่วยบอกผมหน่อยเถอะ ได้โปรด”

“อ้อคือ...มันอาจมีบางอย่างหรือหลายอย่างรวมกันนะ แม่ก็จะเล่า....ถ้าหากว่าดันอยากจริงๆ แต่ดันต้องยอมรับได้นะ แม่ถึงจะบอก”

ดันเม้มมองหน้ามารดา “แม่บอกมาเถอะครับว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“คุณพ่อ...มีปัญหาด้านการเงินมากเลยไปหาทางออกด้วยการเข้าบ่อน แรกทีเดียวมันก็ได้เล่นได้ แต่ต่อมามันกลายเป็นเล่นเสีย” คุณนายจำให้ “แม่เองก็...ดันไปเล่นแชร์ลูกโซ่ พอมันพัง เงินที่เอาไปเล่นก็พลอยหายไปภายในพริบตาเดียว มันก็เลยไปไม่เป็น มันดัน...แต่แม่ไม่อยากให้ดันโกรธคุณพ่อ หรือลงโทษท่านหรือกันนะ ท่านจะฆ่าตัวตาย เอาปืนมาจ่อหัวแล้ว...แม่ไปเห็นเข้าเลยห้ามไว้ได้ทัน”

“อะไรนะครับ นี่มันเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขนาดนี้ขึ้นเลยหรือครับ” เขาร้อง “มันเป็นไปได้ยังงั้นที่ผมไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้มาก่อนเลย แล้วพอมารู้มันก็สายถึงเพียงนี้?”

“มันเป็นความผิดของแม่เองที่พยายามปกปิดลูก” คุณนายก้มหน้าลง “แม้อย่างงั้นทำตัวร้ายวยใช้ชีวิตหรูหราเหมือนเดิมทั้งที่ครอบครัวเรากำลัง

ประสบปัญหาอย่างหนัก หากจะโทษใครก็คงต้องโทษแม่ด้วย แม้มีส่วนทำให้สถานการณ์มันแย่ ทางรอดของเราเวลานี้...คือขายกิจการให้ได้เร็วที่สุดเท่านั้น”

“แล้วคุณแม่แน่ใจแล้วหรือครับว่าคุณนายทัศนาคณนี้จะมาซื้อกิจการของคุณแม่จริงๆ นะครับ”

“แน่ใจสิ...แน่ใจมากด้วย”

“ทำไมครับ เขารับปาก?”

“ยังหรอกจ้ะ แต่เขาสนใจมาก เงื่อนไขที่เราเสนอไปทางเขาสนใจมากที่สุด ทั้งที่เราเสนอไปที่อื่นแต่ไม่มีใครสนใจเลย”

ต้นเมฆรีบไปลักพัก เขาไม่อยากเชื่อเลยเพราะทุกอย่างที่มารดาบอกมันเหมือนฝันร้ายไม่มีผิด มันเป็นฝันร้ายที่กลายเป็นความจริง

...ความจริงที่ครอบครัวเขาต้องเผชิญหน้ากับมัน

“แล้วญาติๆ ของเราไม่มีใครช่วยได้เลยหรือครับ”

“พวกเราต่างช่วยเหลือกันมาโดยตลอด แต่มาวันนี้เรากลับเป็นหนี้พวกเขาจำนวนมาก หากขายกิจการได้ นั่นหมายความว่าเราก็ต้องใช้หนี้พวกเขาด้วยนะต้นเมฆ”

นั่นเป็นประโยคที่ทำให้เขาถึงกับไหลตลก ในบรรดาญาติพี่น้องครอบครัวเขาถือว่าเป็นครอบครัวที่ร่ำรวยมากมาย มีแต่คนมาขอพึ่ง...มานับหน้าถือตา หากมาวันนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไป

มันเกินคำว่าฝัน เพราะมันเป็นความจริงที่เขาต้องยอมรับ ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนความเป็นจริงไปได้

“ผมไม่เคยระแคะระคายเรื่องนี้มาก่อนเลย” เสียงเขาขมขื่นที่สุด “มันเหมือนกับผมกำลัง...ฝันร้าย”

“มันไม่ใช่ฝันหรอกลูก” อีกฝ่ายกล่าว “แต่มันเป็นความจริงทั้งหมด ไม่มีอะไรที่ไม่เป็นจริงแล้วแม่ไม่อยากจะปิดบังอะไรอีก ถ้าต้นพร้อม...แม่ก็จะให้ต้นเข้าไปดูตัวเลขทุกอย่าง แต่ขอให้ต้นทำใจกับตัวเลขนั้นได้ก่อน”

มารดากล่าว “แล้วค่อยเข้าไปทำความรู้จักกับมันแล้วกัน”

“คุณบอกนายดันแล้วอย่างนั้นหรือ” เสียงถามนั้นแหบแห้ง
ทีเดียว “แล้วเขาว่าไงล่ะ”

“เฮ้อ เขาก็ตกใจมากค่ะ”

“ผมว่าแล้ว” เสียสมเกียรติหน้าซีด นับปีมาแล้วที่เขาไม่อาจนอน
หลับสนิท เป็นเวลาหลายครั้งและหลายคืนที่เขาต้องใช้ยานอนหลับเข้า
ช่วย ไม่อย่างนั้นแล้วเขาก็ไม่อาจหลับลงได้ บางครั้งก็เกิดเจ็บป่วยต้องเข้า
ออกโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น และเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าตัวเองต้องมามี
สภาพแบบนี้ เขายอมรับมันได้หลังจากผ่านสิ่งที่เหมือนเป็นที่สุดในชีวิต

นั่นก็คือเขาคิดฆ่าตัวตาย!

ภรรยาของเขาห้ามไว้ และบอกให้คิดหาทางออกอย่างอื่น ที่สุดก็
ตัดสินใจจะขายกิจการ ติดต่อกับหลายที่แต่เท่าที่ดูแล้วสนใจมากและมี
กำลังซื้อก็มีอยู่เพียงเจ้าเดียวเท่านั้น

ก็คือคุณนายทัศน เจ้าของกิจการโรงแรมและรีสอร์ทใหญ่หลายแห่ง
ซึ่งร่ำรวยอย่างมาก หากคุณนายทัศนตัดสินใจซื้อกิจการโรงแรมในเครือ
ทุกแห่งทั้งหมด ก็เท่ากับเขาหมดหนี้และยังพอมีเงินเหลืออยู่บ้าง ก่อนที่
จะไม่เหลืออะไรเลยแม้แต่สิ่งเดียว

“เราไม่ได้บอกเขาแต่แรก”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ตอนนั้นฉันเมขรู้แล้ว”

“มีเรื่องกับใครไม่มี ดันไปมีเรื่องกับลูกสาวคุณนายทัศน นี่ดิฉันว่า
คุณนายเข้าใจ ไม่อย่างนั้นจะพานไม่ซื้อกิจการของเราจริงๆ ก็ยุ่งเลย”

“ฉันจะไปพบคุณนายอีกครั้งเพื่อชี้แจงแล้วก็จะพาดันเมขไปพบ
ด้วย ไปขอโทษเรื่องที่เกิดขึ้นนะคะ”

“เจ้าดันมันจะยอมไปหรือ มันจงหองออกขนาดนั้น”

“ยังไงก็ต้องยอมค่ะ ฉันจะพยายามหว่านล้อมเขาเอง”

“มันไม่ถามหรือว่าทำไมผมไม่คุยกับมันนะ”

“ไม่หรอกค่ะ ไม่ถามเพราะฉันก็บอกแล้วว่าคุณเองก็เครียดเหมือนกัน เอาไว้สบายใจกว่านี้แล้วค่อยว่ากันดีกว่านะคะ”

เสียสเมเกียรติอนใจเอืออ อารมณ์หนักอึ้งไปด้วยความทุกข์และวิตกกังวลอย่างมาก เงินตั้งมากมายขนาดนั้น การจะตัดสินใจซื้ออะไรจากใครแม้ใช้เงินจำนวนน้อยก็ยังคิดมาก แต่มีมันเงินหลายร้อยล้าน...จะมีสักกี่คนสามารถทำได้หรือซื้อได้ คุณนายทัศนาก็ทำได้แน่ๆ แต่เธอจะซื้อหรือเปล่ายังไม่เป็นที่ตกลง นั่นเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

“คุณว่าคุณไปบนไว้แล้วใช่ไหม”

“ค่ะ ฉันก็ทำทุกอย่างแหละ ทำอะไรได้ก็ทำทุกอย่างเลย”

“ขอให้สัมฤทธิ์ผลเถอะ เพราะผมคงอยู่ไม่ได้แน่ๆ หากไม่เหลืออะไรเลย”

“คุณคะ อย่าพูดแบบนี้สิ เราตกลงกันแล้วไงคะว่า...ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นเราก็จะยอมรับไม่ใช่หรือคะ”

“ผมพูดได้นะ แต่เมื่อถึงเวลานั้นจริงๆ ผมยังไม่รู้เลยว่าจะทำได้จริงหรือเปล่า เสียสเมเกียรติกล่าว “ผม...ยอมรับว่าผมซึ่ซาดกว่าคุณ ผมอายุ...ทุกวันนี้ผมแทบไม่อยากจะไปไหนมาไหน ไม่ต้องการให้ใครมาถาม”

“อย่าคิดแบบนี้เลยคะ ถ้าขายกิจการได้เราก็รอดตัวนะคะ”

“แต่จะได้หรือเปล่านั้น”

“ฉันคิดอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่งคะ”

“อะไรหรือคุณวรรณ”

“ฉันเมซจบทโต้นการโรงแรมมานะคะ เขาเคยทำงานในกิจการของเรามาแล้วด้วย สมมุติว่าเราขายกิจการนี้ให้คุณนายทัศนาก็ขอแถมให้ฉันเมซทำงานกับคุณนายด้วยเลยดีไหมละคะ”

“แล้ว...มันจะดียังไง”

“ทุกคนคงไม่รู้หรอกค่ะว่าเราไม่ใช่เจ้าของโรงแรม แล้วหากว่า

“ฉันแม่มายังเป็นผู้บริหารอยู่”

เสียงสมเกียรติส่ายหน้า “มันคงจะช่วยอะไรไม่ได้มากหรอก ที่สำคัญนะ คุณนายทัศนาวางจะสนใจซื้อกิจการของเราจริงๆ หรือเปล่า”

“คุณพ่อ” ดันแม่มานั่งลงที่โต๊ะอาหารเช้า

บิดามองด้วยกาแฟราวกับไม่เคยเห็นมันมาก่อน ก่อนเขาจะเงยหน้ามองบุตรชายสีหน้าเครียด

“พ่อเสียใจนะ...ที่แกต้องกลับมาเรียนจบนะ”

“เรื่องนั้น...เอาเถอะครับ มันผ่านไปแล้ว แต่ว่าทำไมคุณพ่อไม่ลองให้ผมบริหารงานดู ผมจะเข้าไปทำงานช่วยคุณพ่อ เราอาจปรับโครงสร้างใหม่ทุกอย่างอาจดีขึ้น”

“มันสายไปแล้วดัน ตอนนี้แค่รอขาย ขายให้เร็วที่สุด มันเป็นไปได้ยากอย่างที่แกคิดนะพ่อทำแล้ว”

“แต่ผมคิดว่า...”

“พ่ออยากให้แกเข้าไปดูเรื่องทั้งหมดกับแม่แก แล้วก็ดูตัวเลข ดูตัวหนังสือ...ดอกเบียและผลประโยชน์การ”

“มัน...ไม่มีทางที่เราจะเอาอยู่เลยหรือครับ”

“ไม่มีทาง!”

“เราต้นทุนดำนั้นเลยหรือครับ”

“เราต้นทุนกว่าที่เราคิด มันโคตรดำนเลย”

บิดาร้องพลางถอนใจเอือม “ภาวนากันเถอะให้มันขายได้เร็วที่สุด เราจะได้เข้าไปเจรจาขอลดดอกเบียกับธนาคารเพื่อเหลือบ้านเอาไว้ชุกหัวนอน แล้วก็ร้านกาแฟเล็กๆ เอาไว้เลี้ยงคนในบ้าน”

“ไม่จริงหรอก” ดันแม่มเพิ่มพ้ำ “ไม่จริงหรอกนะครับ นี่พ่อบอกน้องไปหรือยัง”

“แม่แกจะบอกเอง ถ้าน้องแกไม่กลับก็ไม่เป็นไร แต่ว่าเราไม่มีเงิน

จะส่งให้ก็เท่านั้น”

“ผม...นี่ผม...ผมว่านะคุณพ่อ”

“วันนี้หรือพรุ่งนี้ก็ได้ แก่เข้าไปดูเรื่องทั้งหมด แล้วก็รีบไปกับแม่
ขอพบคุณนายทัศนาศเพื่อขอโทษ”

เมื่อบิดากล่าวจบ ใบหน้าฉันเม้มก็แดงเข้ม ไหล่เขายังตั้งอยู่ไม่ได้
ลู่ลงเลย ดวงตาเป็นประกายทันที เขายังนึกถึงใบหน้าแสนเย็นชาของ
ผู้หญิงหัวคนนั้น ดวงตาลอ่อนเหมือนสาแเก้ใจที่ทำร้ายเขาได้ มันเจ็บใจ
นัก หากเจ้าหล่อนไม่ใช่ผู้หญิงละก็...เขาไม่มีวันยอมเป็นอันขาด แต่เพราะ
หล่อนเป็นผู้หญิง ถึงอย่างไรเขายังเจ็บใจ

จากวันนั้นเขาก็ยังติดต่อนริสาไม่ได้ โทร.ไปที่ไรหล่อนก็ไม่อยู่บ้าน
แถมปิดโทรศัพท์มือถือด้วย

“ได้ไหม...ทุกอย่างจะได้ดีขึ้น สถานการณ์มันจะได้ดีขึ้น”

“ทั้งที่ผมเป็นคนถูกทำร้ายนั่นหรือครับ ผมไม่ผิดนะครับ”

“ตอนนี้เราไม่พูดกันแล้วเรื่องถูกหรือผิด” บิดากล่าว “เราจะพูดกัน
แค่ว่ารอดหรือไม่รอดเท่านั้น”

“คุณพ่อ แต่ผมทำไม่ได้ในเมื่อผมไม่ผิด ให้ไปพบ...ผมอาจไป แต่
ไปเพื่อขอโทษตัดคอผมดีกว่ามั้ง”

เสียงลมเกียตริลูกพรวดพราว “จึ้นก็ตามใจแกแล้วกันนะ แก่เลือก
เอาแค่ขอโทษคำเดียวกับโอกาสรอดที่เสียไป แก่จะเอาอย่างไร ตัดคอแก
นะหรือ ตัดเอาไปทำอะไรกันล่ะ”

5

“เอาไว้...ดิฉันมีเวลาก็อยากพาลูกชายมาพบค่ะ พอดี...เอ้อ...

เขายังยุ่งๆ นะคะ เพิ่งจะกลับมา ดิฉันก็เลยมาขอพบคุณนาย ขอโทษแทนลูกชายด้วยค่ะที่ไปมีเรื่องกับคุณหนูนะคะ” คุณนายรวิวรรณมาพบคุณนายทัศนากถึงบ้าน หอบของฝากมามากมายทั้งของกินและกล้วยไม้

คุณนายรวิวรรณพอจะรู้ว่าคุณนายทัศนากชอบกล้วยไม้มาก เลยจัดหาของที่เธอชื่นชอบติดมือมาด้วย ทำให้ฝ่ายนั้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“พอดีวันนี้ยายศนีไม่อยู่นะคะ แยกไปเมืองชล ถ้าอยู่ก็จะให้มาพบคุณรวิวรรณนะคะ ส่วนเรื่องจะให้ลูกชายมาขอโทษนั้นไม่ต้องหรอกค่ะ”

“ทำไมล่ะคะคุณนาย”

“เพราะลูกสาวดิฉันต่างหากเป็นคนผิดที่ไปใช้กำลังแบบนั้น ดิฉันดูถูกไปแล้วนะคะ หากเจอกันต้องให้ศนีนาถนั้นแหละขอโทษลูกชายคุณรวิวรรณ”

“ฉันเมฆเขาก็รู้สึกผิดค่ะ”

“ชื่อฉันเมฆหรือคะ คุณๆ นะคะ”

“ก่อนเขาไปเมืองนอกนี่มีคนมาขอสัมภาษณ์บ่อยค่ะ เขาช่วยบริหารงานโรงแรมก่อนเดินทางไปเรียนต่อ”

“ดิฉันอาจจะเคยเห็นตามสื่อ” คุณนายทัศนากล่าวอย่างอารมณ์ดี

“เอาไว้วางๆ จะขอเชิญมาทานข้าวด้วยกันสักมื้อนะคะ ลูกสาวดิฉันดูห้าวไปอย่างนั้นเอง แต่ที่จริงแกก็เป็นผู้หญิงนี้แหละ พ่อเขาพาเรียนชกมวยตั้งแต่เด็กๆ เลย...”

“อู๊ย” คุณรวีวรรณครางออกมา “เป็นนักมวยด้วยหรือคะ มิน่า... หน้าตาดีแล้วยังไม่หายบวมเลยนะคะ”

คุณนายทัศนียัมແຍ໑ ແລ້ວພູດ “ดิฉันต้องขอโทษแทนลูกจริงๆ เลยค่ะ”

“โอ...คุณนายอย่าพูดอย่างนี้เลยนะคะ”

“ดิฉันพูดความจริงนะคะ พุดจากใจเลยละค่ะ”

“แต่ลูกชายดิฉันนั้นก็เป็ຢ່າຍຢືດນະຕະ” ກຸຸນຣວີຣຣນກຸ່ວຣ່າ “เราคนกันเองนะคะ ดิฉันเกรงใจมาก อยากจะพาตาดันมาพบคุณนายจริงๆ นะคะ”

“เอาไว้อโอกาสเหมาะๆ ดีกว่านะคะ” ກຸຸນຣວີຣຣນາຸ່ວຣ່າ “ให้สะดวกทั้งสองฝ่าย”

“ดิฉันจะพยายามพาเขามาเร็ว໑ ນີ້ແລະຕະ ພອດີດັນແມ໑ພັງຄັບ ຈາກຕ່າງປຣະຕະນະຕະ”

“จบอะไรมาคะ”

“จบโทด้านการบริหารโรงแรมนะคะ”

“ແມ໑ ຕຣງສ່າຍງານເລ໑”

“คะ ที่จริงก็กำลังต่อเอกนะคะ แต่ดิฉัน...ເອ້໑ ອຍາກໃຫ້ຄັບມາຮ່ວຍ ດູແລກິຈການະຕະ ກີ...ກຸຸນຣວີຣຣນາຸ່ວຣ່າ “เรื่องภาระมากมายของเรา”

“คะ ทราบคะ ນີ້ກີ່ໃຫ້ຮ່າຍເຂາດູແລເຣື່ອງນີ້ອຸ່ຍນະຕະ ອາທິຕ໑ຢູ່ນ້ຳ ກີ່ຈະເອາເຂົ້າທີ່ປຣະຮຸມນະຕະ” ກຸຸນຣວີຣຣນາຸ່ວຣ່າ “ไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ”

“ເອ້໑ ພອຈະໃຫ້ຄວາມຮັງເວາໄດ້ບັງໄໝຕະ”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“ว่าคุณทัศนาสใจ...กิจการของเราหรือเปล่า”

“ทำไมถามแบบนั้นล่ะคะ”

คุณนายทัศนาวัวเราะแจ่มใส “สนใจสิคะ แต่ว่าเงินไม่ใช่หน่อยๆ นะคะ อีกอย่าง...เราต้องรอบคอบนิดหนึ่งว่าซื้อมาแล้วจะบริหารไหวหรือเปล่านั้น อีกอย่าง...เราต้องรอบคอบนิดหนึ่งว่าซื้อมาแล้วจะบริหารไหวหรือเปล่านั้น ลูกสาวดิฉันนะก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรหรอกนะคะ” คุณนายทัศนาวัวเราะถึงลูกสาวอย่างไม้อ้อมค้อมเหมือนกัน

“ลูกสาวคนเดียว พอก็ตตามใจ แกเรียนมาด้านมันทนศิลป์ พูดถึงว่าแกก็ทำงานได้ เคยบังคับให้มาช่วยทำอยู่พักเดียวก็หนี ทุกวันนี้ก็ไปทำงานด้านสังคมสงเคราะห์”

“โอ...อย่างนั้นก็ยิ่งดีใหญ่เลยนะสิคะ”

“ดีอะไรล่ะคะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ไม่ใช่สงเคราะห์คนหรอกค่ะ”

“จ้ะ...สงเคราะห์อะไรคะ”

“สงเคราะห์สุนัขนะคะ” คนพูดหัวเราะ “หรือจะเรียกง่ายๆ ว่าสงเคราะห์หมานั่นล่ะคะ”

“เอ...ก็ดีนะสิคะ แสดงว่าเธอเป็นคนมีเมตตาจิต” คุณรวีวรรณแทบกอดพันพูดเหมือนกัน เพราะยังนึกอยู่ว่าลูกสาวคุณนายทัศนาวัวเราะและที่ชกหน้าลูกชายสุดรักสุดหล่อของเธอจนหน้าบวมซึ่ง แม้ยอมเสียค่าปรับและค่าเสียหายแต่ก็ไม่ช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้น หากไม่ใช่เพราะเป็นลูกสาวคุณนายทัศนาวัวเราะก็ เธอคงไม่ยอมลดราวาศอกง่ายๆ แบบนี้แน่นอน แต่ไม่ว่าอย่างไรเสีย น้ำซุนก็ต้องเก็บไว้ข้างใน แล้วเอาน้ำใส่ไว้ข้างนอก

ทางรอดที่เห็นอยู่ในมือคุณนายทัศนาวัวเราะ อภิมาศเศรษฐินี่ผู้คนเดียวเท่านั้น แต่คนอื่นไม่มีวันช่วยได้

“แต่ดิฉันเกลียดหมาเป็นชีวิตจิตใจ”

“อ้าว เหมะคะ”

“ดิฉันห้ามเด็ดขาด ห้ามเอาหามาเลี้ยง เขาก็ยังแอบเอามาเลี้ยง
เนี่ย...ข้างบ้านดิฉันเป็นที่ดินว่างเปล่าก็มีคนมาทำเพิงอาศัยนะคะ แล้วก็
เลี้ยงหมาจรจัดไว้เยอะแยะ ยายลูกสาวตัวดีก็คอยช่วยเหลือ ให้อาหาร
การกิน พาหมาไปหาหมอ ไปคลุกคลีด้วย แฮ่...อย่าหาว่าดิฉันใจดำเลย”
คุณนายทัศนาวาณิช “ดิฉันกลัวหมาคะ มันเคยกัดดิฉันตอนเล็กๆ ค่ะ”

“ดิฉันเข้าใจค่ะ ตอนนี้น้ำร้อนด้วยนะคะ โรคพิษสุนัขบ้ากำลัง
ระบาด ต้องระวังค่ะ”

“นั่นสิคะ ลูกสาวดิฉันนี่ดีออกอย่าบอกใครเชียว”

“เป็นไงบ้างคุณ” เสี่ยสมเกียรติถามด้วยท่าทางใส่ใจและตื่นเต้น
เอาเรื่อง “คุณนายทัศนาวาณิชยังงี้บ้าง”

“ยังห rokok ค่ะ ยังไม่ได้คำตอบ”

“แล้วเลียบเคียงดูท่านว่าอย่างไร”

“เห็นว่า...จะเอาเข้าที่ประชุมอาทิตย์หน้าคะ” คุณรวีวรรณกล่าว
กับสามี “ท่าทางยายลูกสาวคุณนายนี้จะเอาเรื่องนะคะ เห็นว่าไม่ค่อยทำ
ธุรกิจการค้าอะไร วันๆ เอาแต่เที่ยวเล่น คุณนายก็เลยกลัวว่าจะไม่มีใคร
มาช่วยบริหารงานนะคะคุณ”

เสี่ยสมเกียรติรีบไปสັกพักเหมือนคิดอะไรออก “จริงสิ ผมนึก
ขึ้นมาได้”

“อะไรคะ”

“คุณนายทัศนาวาณิชมีลูกสาวคนเดียวใช่ไหม”

“ค่ะใช่...ทำไมหรือคะ”

“มีแฟนหรือยัง”

“แฟนหรือคะ”

“ใช่...มีหรือยัง”

“ไม่รู้หรือคะ แต่ฟังดูว่าเป็นทอมแบบนั้นคงจะมีแฟนเป็นดีนะคะ

เห็นต้นพุดนะคะว่าวันนั้นเขาก็เห็นลูกสาวคุณนายมากับแฟนเป็นตั้...เป็นผู้หญิงนะคะ”

“นั่นไม่สำคัญหรอกนะ”

“คุณกำลังจะพูดอะไรคะ”

“ฉันแนะนำให้ไปช่วยคุณนายบริหารส่วนของโรงแรมเราที่จะขายให้คุณนายทัศนาค่ะ ข่ายกิจการแถมผู้บริหารรุ่นใหม่ไฟแรง ตาดันเก่ง หากมีเพื่อนำเลี้ยงดูๆ ต้องทำได้แน่นอน” อีกฝ่ายกล่าวย้ำ “เพื่อลิ...”

“คุณหมายความว่าอะไรคะ เอ้อ คงไม่ใช่...”

“ไม่รู้ที่เราฝันมากเกินไปหรือเปล่าคะคุณนะ” เสี่ยสมเกียรติกล่าว “ถ้าเรือล่มในหนอง ทองจะไปไหนใช่ไหม หรือคุณว่าไง ในเมื่อคุณนายทัศนาก็มีลูกสาวแค่คนเดียว”

“คุณคะ นี่เราจะฝันกันเกินไปหรือเปล่า” คุณรวีวรรณกล่าว “เราอย่าเพิ่งฝันอะไรให้มากไปกว่านั้นเลยดีไหมคะ”

“คุณคิดว่ามันเป็นความฝันอย่างนั้นหรือ”

“ไม่รู้สิคะ ที่เรากำลังหาทางขายกิจการนี้ก็หนักแล้วนะคะ เรื่องอื่นๆ นี่ฉันยังไม่กล้าคิดหรอกนะคะ”

คุณรวีวรรณมองสามีที่หน้าซีดเผือด บางครั้งคนเราเริ่มทำผิดจากผิดเล็กๆ น้อยๆ กลายเป็นผิดมากและมากขึ้นทุกที ในที่สุดก็ผิดจนหมดตัว แต่ทราบใดที่เรายังมีชีวิตมีลมหายใจ การสำนึกผิดและหาวิธีแก้ไขสิ่งผิดก็ไม่มีวันที่จะมีคำว่าสาย

ไม่มีคำว่าสาย! คุณรวีวรรณคิดว่าที่สามีเลิกการพนันได้นับเป็นสิ่งวิเศษที่สุดแล้ว ไม่เช่นนั้น หายนะแห่งชีวิตครั้งนี้คงไม่มีวันหมด แม้ขายกิจการชิ้นนี้จนหมดก็ไม่มีทางเริ่มต้นใหม่ได้

โบราณว่าไฟไหม้เก่าครั้งยังไม่รู้ติดการพนัน เพราะมันจะผลาญไปทั้งชีวิต โหม้ไปทั้งชีวิตและโหม้อย่างไม่มีวันจบสิ้นได้เลย เมื่อเป็นอย่างนั้น การที่สามีรับปากว่าเลิกเล่นการพนันยอมเป็นโสดพิเศษแล้ว เธอเองก็

ป็นปีกับหุ้นและการเล่นแชร์ ผิดพลาดครั้งนี้ใช้ว่าเป็นเพราะพิษเศรษฐกิจ
อย่างเดียว แต่เพราะการหาหนทางแก้ไขที่ผิดต่างหาก

เธอเป็นไฮโซ ใช้เงินไปกับการท่องเที่ยว ซอปปิง ผลาญเงินไปกับการ
จับจ่ายข้าวของราคาแพงที่ใช้แล้วไม่คุ้มค่า และเป็นหนึ่งในตัวปัญหา
เหมือนกัน การหลอกตัวเองไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เธอจึงพยายามยอมรับสิ่ง
ที่เกิดขึ้นแล้วหาทางแก้ปัญหาให้ดีที่สุด

“ผมว่ามันมีทางเป็นไปได้นะ” สามีเธอก้าว “มันอาจไม่เป็นแค่
ความฝันก็ได้นะ”

“หมายความว่าอะไรคะ”

“คุณคิดว่าฉันเมซเป็นคนที่มีคุณค่าไหม”

“มีสิคะ ฉันเมซเป็นผู้ชายที่มีศักยภาพมากที่สุดคนหนึ่งเลยละ”

“มากที่สุด? คนหนึ่งจั้นหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“จั้นคุณจะถูกอะไร สมมุติว่าลูกชายเรามีโอกาสเป็น...เซยของ
คุณนายทัศนาก็คงจะจบแบบแฮปปี้เอนด์!”

“อะไรนะคะคุณ” คุณรวีวรรณหัวเราะทั้งที่ไม่รู้สึกขบขันแม้แต่บ่อย
นิด “คุณพูดเล่นหรือเปล่าเนี่ย”

“พูดเล่นหรือ...ไม่นะ คุณลองคิดดูให้ดีสิ นี่หนูนริสาก็ขอเลิกกับ
ฉันเมซไม่ใช่หรือ แล้วลูกเราก็ก็น่าไปตามจ้ออยู่”

“จ้อทำไมก็ไม่วู้ บอกตรงๆ นะคะ ฉันไม่เคยชอบนริสเลย เห็นได้
ชัดว่าไม่จริงใจจริงๆ”

“นั่นนะสิ ดีแล้วที่ฝ่ายนั้นขอเลิกเอง แต่นายฉันอาจเฮอร์ตไปอีกนาน
ทีเดียว” เสี่ยสมเกียรติกล่าว “นี่ก็ไม่อยู่ ออกไปข้างนอกมั้ง ผมว่าสงสัย
จะไปตามจ้อนริสนั่นแหละ แต่ผู้หญิงเห็นแก่เงินพรวคั้น...ช่างมันเถอะ!”

“แต่เราก็ต้องหาทางปลอบใจลูกนะคะ” คุณรวีวรรณพูดเสียงเครือ
“เขาคงเสียใจมาก มันเหมือนทุกอย่างประดังเข้ามาพร้อมกันหมดทีเดียว”

“เป็นผู้ชาย...ยิ่งเจอปัญหามันก็ยิ่งแกร่งนะคุณ”

“จริงหรอคะ”

“นี่อย่ามามองหน้าผมแบบนี้สิ”

“อ้าว ฉันมองหน้าก็ไม่ได้”

“ก็มองหน้าเหมือนจะบอกว่าผมผิดนะ”

“อื๊ย...ไม่ได้ว่านะคะ ถ้าใครจะผิดละก็ผิดกันหมดนี่แหละ นียาย
ดารีายังไม่ยอมกลับ มัวไปเถลไถลที่ไหน”

“คุณนะรักแต่ลูกชาย ที่กับยายดะก็ไม่ใส่ใจ”

“นั่นนะลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนคุณนี่นา”

“แล้วกัน คุยกันไปคุยกันมาเลยจะเม้งกันเอง” เสี้ยสมเกียรตลุกขึ้น
แล้วตบตบ “ผมจะออกไปข้างนอก”

“ไปไหนคะ อย่าแะไปคลายเครียดที่ปอนเลนนะคะ ไม่ดีหรอกคะ
มันอันตราย เดียวโรคเก๋ากำเริบ”

“ผมจะไปโตรฟอล์ฟ” เขาบอก “ออกกำลังนะ”

“งั้นดีค่ะ ฉันไปด้วย”

“ไม่เอา เห็นหน้ากันตลอดก็อดทะเลาะกันไม่ได้”

“แหม คุณ...” เธอร้องออด “เป็นซะอย่างนั้นอีก”